

Co přináší směrnice EU

DAVID KARÁSEK

Evropská směrnice je schválena a zbývá pouze její implementace do českého práva (nebo taky ne). Jelikož jsme celou dobu přinášeli zprávy o tom, co je navrhováno a projednáváno, a tyto zprávy byly podle situace značně proměnlivé, přinášíme teď stručný, definitivní výčet toho, co bylo schváleno.

Nové zakazy

Nově mají být zakázány **samočinné palné zbraně, které byly přeměněny na samonabíjecí**, a to bez ohledu na to, zda zpětná konverze na samočinnou zbraň je, nebo není možná. Na tyto zbraně se vztahuje „dědická“ klauzule, tedy že stát je jejich dosavadním majitelům může ponechat. Prodat je ale mohou pouze držitelům výjimky na zbraň kategorie A.

Omezení kapacity zásobníků je napsané tak nějak divně: samy zásobníky zakázané nejsou. Zakázané jsou krátké samonabíjecí palné zbraně pro střelivo se středovým zápalem, které umožňují vystřelit více než 21 nábojů bez opětovného nabití, pokud je součástí zbraně zásobovací ústrojí s kapacitou vyšší než 20 nábojů, nebo je do ní vloženo odnímatelné zásobovací ústrojí s kapacitou vyšší než 20 nábojů. Stejně omezení platí pro dlouhé zbraně s tím rozdílem, že tam je limit 10 nábojů. Tedy pokud má taková zbraň vyjímatelný zásobník, tak je kategorie A nebo B, podle toho, jak velký zásobník v ní je. I na tuto kategorii zbraní se vztahuje „dědická“ klauzule.

Co se týče samotných **zásobníků s kapacitou nad 20 nábojů pro krátké zbraně a 10 pro dlouhé** – jejich držení je zakázáno, ale *pouze držitelům legálních zbraní*. Ano, čtete správně. Směrnice sice zakazuje jejich nabývání (kromě lidí, kteří mají výjimku na zakázanou zbraň), ale samotné držení nikde výslovně zakázáno není. Směrnice jen uvádí, že u koho se takový zásobník najde a nebude mít odpovídající výjimku, tomu mají být odebrána veškerá povolení na zbraně kategorie B. Takže pro toho, kdo žádné takové povolení nemá – nebo třeba vůbec nemá zbrojní průkaz –, je držení takového zásobníku beztrestné,

protože mu není co sebrat. Myslím, že Evropská komise mohla těžko dát jasněji najevo, koho považuje za nepřítele, když do směrnice zavedla sankci, která se dá použít pouze proti legálním držitelům zbraní.

Otázku, jak se budou brát zásobníky s kapacitou 11–20 nábojů, které se dají použít do krátkých i dlouhých zbraní, směrnice neřeší – tak komplikovaný problém už je zřejmě nad mentální schopnosti bruselských byrokratů.

Poslední nově zakázanou skupinou jsou dlouhé samonabíjecí zbraně (tj. zbraně původně určené ke střelbě z ramene), které mohou být zkráceny na délku kratší než 60 cm, aniž by pozbyly funkčnost, prostřednictvím **skládacích nebo teleskopických ramenní opěry nebo ramenní opěry, kterou lze odstranit bez použití nástrojů**. Jak se zjistí, jestli je zbraň určená ke střelbě z ramene, to už opět není problém Bruselu. I na tyto zbraně se vztahuje „dědická“ klauzule.

Směrnice obsahuje také možnost udělení **výjimky** z těchto zakazů. První z nich je **výjimka pro armádní zálohy**, definovaná jako *možnost povolit jednotlivcům nabývat a držet jinak zakázané palné zbraně, jejich hlavní části a střelivo zařazené do kategorie A za účelem národní obrany, jako například v rámci dobrovolného vojenského výcviku poskytovaného podle vnitrostátního práva*. To pokrývá zejména armádní zálohy států, jako je Švýcarsko nebo Finsko... Ovšem kdyby zákon členského státu umožňoval *individuální dobrovolný vojenský výcvik*, tj. občan si koupí zbraň a učí se z ní střílet, byl by to technicky vzato také *dobrovolný vojenský výcvik poskytovaný podle vnitrostátního práva*, na který by se dala udělit výjimka.

Druhá možnost je **výjimka pro sportovní střelce**, která ovšem vypadá jako vystřížená z dob totality. Podle ní smí být udělena výjimka na samonabíjecí zbraně vyrobené ze samočinných a samonabíjecí zbraně s větším než povoleným zásobníkem pouze sportovnímu střelci, který předloží doklad, že aktivně trénuje nebo se účastní soutěží ve střelbě úředně uznanou sportovně střeleckou organizací svého členského státu nebo mezinárodním úředně uznaným sportovně střeleckým svazem, a předloží osvědčení vydané úředně uznanou sportovně střeleckou organizací, v němž se potvrzuje, že je členem střeleckého klubu a během posledních 12 měsíců v něm sportovní střelbu pravidelně trénoval, a že požadovaná zbraň splňuje specifikace požadované pro střeleckou disciplínu uznanou mezinárodním úředně uznaným sportovně střeleckým svazem. Toto vše musí dokladovat opakovaně každých pět let. Povšimněte si, že na zbraně zakázané kvůli sklopné pažbě takovou výjimku vydat nelze.

Pro zajímavost lze uvést také výjimku, která říká: *„Členské státy, které mají vojenský systém založený na branné povinnosti a které po dobu posledních 50 let uplatňovaly systém převodu vojenských palných zbraní osobám opouštějícím vojsko poté, co vykonaly vojenskou službu, mohou těmto osobám ... udělit povolení k tomu, aby si ponechaly jednu palnou zbraň, kterou používaly během povinné vojenské služby.“* Je to vzorová ukázka diskriminace a přednostního zacházení, protože tam zrovna tak mohlo být napsáno *„státy, které mají Alpy a vyvážejí čokoládu a emental“*. Navíc – jak mohou mít třeba pobaltské státy padesátiletou tradici v čemkoli, když padesát let ještě ani neexistují?

Nová omezení

Další omezení spočívají zejména v tom, že některé zbraně, které byly dosud mimo působnost směrnice (tedy u nás v kategorii D), se přesunou do kategorie C, tedy mezi zbraně podléhající registraci. Jedná se o **znehodnocené zbraně** (včetně zbraní znehodnocených neopravitelně a trvale) a **funkční repliky historických palných zbraní**, včetně jednoranových a dvouranových předovek. Takové zbraně budou muset nejenom být registrovány u policie, ale jejich držitel také bude muset splňovat všechny podmínky, které směrnice klade na držitele palné zbraně. Tedy bude nutno minimálně kontrolovat jeho trestní rejstřík a zdravotní způsobi-